

Post mortem

Peter Terrin

[Download now](#)

[Read Online](#)

Post mortem

Peter Terrin

Post mortem Peter Terrin

De nog onbekende schrijver Emiel Steegman staat onder de douche als hem plots het ultieme excuus te binnen schiet om op het laatste moment te ontsnappen aan een opgelegd diner met een delegatie Estse collega's. 'Wegens nogal moeilijke tijden in de familie.' Het is een banaal zinnetje, vaag en tegelijk dringend. De vraag hoe deze fictieve 'moeilijke tijden' ingekleurd zullen worden door een ambitieuze biograaf die ergens in de toekomst zijn mailverkeer uitpluist, laat hem niet meer los, en bezorgt hem een briljant idee voor een nieuwe roman. Manmoedig besluit Steegman dat de tijd gekomen is om voor het eerst zijn persoonlijk leven in de literaire strijd te werpen.

Tot Renée, zijn dochtertje van bijna vier, wordt getroffen door het noodlot...

Een even intense als ingenieuze roman over de begeestering van een schrijver, de liefde van een vader en de angst van een man om na zijn dood zijn leven te verliezen.

Post mortem Details

Date : Published May 8th 2012 by De Arbeiderspers

ISBN : 9789029583442

Author : Peter Terrin

Format : Paperback 283 pages

Genre : Fiction, Literature

 [Download Post mortem ...pdf](#)

 [Read Online Post mortem ...pdf](#)

Download and Read Free Online Post mortem Peter Terrin

From Reader Review Post mortem for online ebook

Clary says

Helaas, ik kom hier niet doorheen. Ik heb het geprobeerd, omdat lezers beloven dat het tweede deel beter is, maar zinnen als 'Steegman begreep dat hij in situaties als deze voor het beste verloop van de werken bepaalde gebruiken of beleefdheden in acht diende te nemen', 'Hij had natuurlijk de tuinman een spade en schop te leen kunnen vragen, de man zou er overschot op hebben' en 'haar volle, knalrode bikini schommelt aan haar schouders als nooit voordien' ontnemen mij de lust om het boek weer op te pakken en verder te lezen.

Het hoofdpersonage ergert me bovendien mateloos en ik ben bang dat die irritatie niet zo functioneel is. De verhaallijn over de schrijver T vermoeit me; schrijver T en zijn beslommeringen zullen me helaas worst wezen.

tinne says

Ik werd niet warm of koud van dit boek. Het liet me Siberisch.

Zelfs tijdens de passages over de ziekte van het dochtertje bleef ik wachten op een poging tot inleving, maar het kwam er niet van. De schrijfstijl is zo onderkoeld dat ik me heel ver van de personages van dit boek voelde. Het is vlot geschreven en het las als een trein. Het verhaal zit slim in elkaar, maar het boek raakte me op geen enkele manier.

Delphine says

Verrassende, pijnlijk mooie roman waarin realiteit en fictie voortdurend haasje-over springen. *Post mortem* bestaat uit drie delen. Als lezer is het telkens weer even aanpassen aan het nieuwe tempo en thema, maar Terrin raakt er mee weg. Nog net.

In deel 1 maken we kennis met Emiel Steegman, een schrijver van niemendal die zich zorgen maakt over zijn postume faam. Hoe zullen zijn toekomstige biografen de hiaten in zijn leven invullen? Hij tast voortdurend de grenzen af, maar komt tot de ontnuchterende conclusie dat zijn leven maar weinig voorstelt. Banaal, grijs en saai neemt hij de toevlucht tot zijn jeugdherinneringen - die overigens prachtig en herkenbaar worden beschreven door Terrin. Even dreigt er een slappe suspense-plot - wat is er gebeurd met het verdwenen buurmeisje Vicky, maar dan is daar deel 2.

In dat deel slaat het leven hard toe bij Steegmans. Zijn oogappel Renée, een meisje van bijna vier, krijgt een herseninfarct. De gevolgen zijn zwaar (verlamming aan de rechterzijde) en de kans op een volledig herstel miniem. Dit deel is uitgetikt op een ouderwetse schrijfmachine en is ronduit aangrijpend. Hoe dat Terrin dat toch, een larmoyant uitgemolken thema transformeren tot een herkenbaar, groot verlies? En dat ondanks de strakke vormgeving en de soberheid van zijn taal?

In deel drie is Steegmans al overleden, aan een hersentumor die al 10 jaar achter zijn oog woekerde (vandaar het veelvuldige 'knipperen' met de ogen in deel een). Hier wordt het literaire procédé (realiteit omzetten in fictie) omgekeerd: fictie wordt realiteit als een jeugd vriendin van Emiel zelfmoord pleegt. De (zelf)moord wordt al min of meer beschreven in zijn eigen boek. De realiteit volgt de fictie, dat was al zo in Goethes *Het*

lijden van de jonge Werther .

Waarom vier sterren en geen vijf? De drie delen vergen veel flexibiliteit van de lezer, ook al vanwege het 'meta'-aspect in het eerste en derde deel. Zoals gezegd komt Terrin er deze keer mee weg. De gewaagde structuur verzandt nèt niet in chaos.

Sunanda says

MINOR SPOILING

Like you can read this before reading, but you have been warned.

Even though this is a dutch book, and I read it in dutch, I'm going to review it English because of reasons. Some really good reasons. Or maybe not.

The book is made out of three parts. Each part is completely different from the other.

It differs from writing style, font, perspective etc.

But each part is essential to the story that's being told.

If I had to choose one part I liked the most, it would be the third as it wraps everything together in a unforeseen but yet perfectly predictable manner.

In that part, all his ramblings of the first become clear and all the little details, that I thought were unnecessary, show that they had an impact in the long run. Be it minor or mayor every sentence had a thought behind it that would be proven true, or rather hold a sarcastic tone/ joke when you finish reading. You find yourself looking up who Peter Terrin is, and if everything written was really just made up.

The book was beautiful. Slow in the beginning, as it almost bored me to tears, but it's one of those things that even when you stop you find yourself finding your way back to it.

It has a weird way of captivating you, while reading most boring of chapters and makes you curious if all the little things the main character rambles about has anything to do in the grander scheme of things. The book reflects real life beautifully, in a gruesome kind of way. You see that in one of the turning points when his daughter doesn't wake up, the worst thing Steegman could have ever imagined, and gets the most prestige prize for one of his books.

Another example would be on how we never find out what happen to Vicky, the daughter of the baker family that lived in their house before them. It feels to me like there is a story hidden there, but much how it happens in real life we never really get to find out what happens.

Everything in the book is realistically told, as it's the real life of a writer portrayed by a writer, and while I'm not a 40-year-old man with a wife and daughter, I could see myself as Steegman at times. Steegman is real, just like how T is, and how the actual writer, Peter Terrin, is. And while the lines of reality are heavily blurred, and you sometimes have to read the same paragraph multiple times to understand it, it's in its whole a true master piece.

The plot isn't revolutionary. It isn't unique or thrilling. It's rather simple, something a five year old could have thought of. And while it's that simple, I think no-one could have written it better than how Terrin wrote it. He is a master of the dutch language, or so I would like to think, and it's written in such a complex yet simple and elegant way that finding the truth within the truth is an adventure that comes out of the pages and into the lives of the readers. The writing is what makes this book a master piece of the first degree, that and the raw emotion that's poured into it that can only be injected with talent and experience on life and writing.

This piece of literature isn't easy, it isn't something you should read for the fun of reading. It isn't a piece anyone should underestimate. This book is more compelling and more mind altering that leaves you breathless at the end. That makes you turn the last page, and open the book at the first page to read again and again. This could easily be my favorite book, and maybe it is.

Marieke says

Enorm chaotisch. De schrijver probeert veel te veel in boek te krijgen; zowel qua verhaallijnen, als verhaalstijlen (het derde deel van het boek is zo verschillend dat het bijna bij een ander boek lijkt te horen). Het boek is onnodig ingewikkeld, stap voor stap komt er laagje bij waarbij je eindigt met een schrijver die een biografie zal schrijven van een schrijver die schrijft over een schrijver die zijn eigen biografie schrijft.. Of misschien is het toch niet helemaal wat het lijkt?! Maar daar wordt je eigenlijk in het ongewisse over gelaten. Vele elementen (Sandra, haar dood, de dood van Steegmans, het bestaan en de verdwijning van Vicky,...) worden slechts kort aangehaald, alsof het boek slechts een kladversie is die nog verder uitgewerkt moet worden... Geen aanrader.

Libros Prohibidos says

Post Mortem les dejará con la sensación de haber degustado un plato de alta cocina. Y con muchas ganas de correr a abrazar a sus seres queridos. Reseña completa: <http://www.libros-prohibidos.com/pete...>

Tamara Straetemans says

Getwijfeld over de sterren omdat niet elk deel me even hard beviel. Het eerste deel was oke, met momenten wat stroef misschien, maar goed genoeg om voort te lezen. Vooral het tweede deel heb ik graag gelezen en ik geraakte eindelijk geboeid door de personages. Het laatste deel vond ik wat teleurstellend en ik had na dat mooie tweede deel een veel sterker einde verwacht.

Marc says

The least you can say about 'Post Mortem' is that it is an ingenious book that intrigues, challenges, provokes feelings of sympathy and consternation, but also confuses and frustrates. The start is very slow, with a mix of the inner monologue of a 40 year old author Emiel Steegman, parts of a novel he wants to write about a certain T., traumatic episodes out of some distant past (the youth of Steegman, or that of T.?), hints in the direction of a terrible secret his neighbours have, etc., all very confusing.

Then there's the middle part about the tragic events around the three-year-old daughter Renée: this is rather straightforwardly told, very moving, breaking your hart while you read this; Terrin (or his alter ego Steegmans) here pulls the most refined literary strings. And then there's the third part that starts in total confusion, because there's another storyteller here, apparently the biographer of Steegman, after his death, looking at homemade movie pictures made by Steegman about the progress Renée made whilst revalidating. In this part, after a while, some of the puzzling pieces of the first part are explained, but others are added that remain rather mysterious.

So you get the picture: the reading experience of this novel is quite demanding, continually you are wrestling with questions, hypotheses and possible answers. To a certain extent this can be intellectually satisfying. Because there's some flesh on the bone here for people that like a challenge and have a meta-literary focus. But in the end, you are still left with that essential question: what is this novel really about? Okay: a writer writes about a writer who writes about a writer, or a writer imagines how a future biographer derives from a seemingly banal snippet of text (an e-mail) a universe of events and feelings (rightly or wrongly), or a writer fantasizes about how he can manipulate the image of his person and his work after his death, etc. ... these are all themes that are present in this book and run together in a very clever way.

But to be honest: the mayonnaise didn't work for me. It's just a guess, but I have the impression that Terrin absolutely wanted to avoid writing a chewy book about the tragedy that happened to his daughter in real life (a cerebral infarction at the age of three), and that therefore he wrapped that tragedy in a postmodern novel that focuses on the hazy relationship between reality and fiction or the complex relationship between literature and reality. With respect, but this is more something for sudoku enthusiasts at top level, I think (although this sounds more denigrating than I mean it to be).

Inge Vermeire says

Het volgende citaat vat het boek eigenlijk goed samen: 'Steegman speelt hoog spel met de werkelijkheid. De inzet? Ontkomen aan een biografie, misschien, ook.'

En verder vraagt T (of Steegman, of Terrin) zich af welke biograaf hij het meest moet vrezen. "Het ergst : deze die zich voorneemt zijn werk te verklaren. Deze die niet wil geloven dat hij alles verzonnen heeft."

Maar uiterekend dit boek vraagt om laagje voor laagje verklaard te worden, het verwijst expliciet naar de werkelijkheid en leidt de lezer daar waarschijnlijk om de tuin. In deel 1 en deel 2 werd ik volledig meegenomen in dit 'spel' en heb ik vooral echt genoten van de stijl. De gedetailleerde beschrijvingen van kleine alledaagse momenten vond ik zeer knap en vaak ook aangrijpend – het is vooral die schrijfstijl die me heel nieuwsgierig maakt naar ander werk van Peter Terrin.

Het is echter jammer dat 'Post Mortem' vanaf deel 3 een zekere gekunsteldheid krijgt – vanaf hier kon het boek mijn aandacht en interesse niet langer vasthouden. Het stoorde mij dat 'de biograaf' uit deel 3 te weinig emotionele afstand had tot Steegman/Terrin en Renée – 'de biograaf' verwarde ik in sommige passages met de ik-persoon uit deel 2.

In deel 3 merk je dan ook dat het voor een schrijver zeer moeilijk is om de werkelijkheid zodanig geloofwaardig te integreren in het verhaal dat de lezer blijft geloven dat alles verzonnen is.

Toch wel spijtig want tot aan het derde deel vond ik 'Post Mortem' écht prachtige literatuur.

Pieter De vroe says

Een boek met heel veel in. Niet echt in een paar woorden te vatten eigenlijk. Alleen dit. Als je sneller begint te lezen om te weten wat er komt dan weet je dat er een vakman aan het werk is.

Dymphie says

Chaotisch.

Realiteit en fictie lopen door elkaar en dat mag in een roman. Geen probleem.

Maar had liever alleen het verhaal van de dochter gelezen, zonder dat 'schrijver die over n schrijver schrijft en zich druk maakt over de eventuele biografie' - met alle Drosteachtige effecten vanden- of omgekeerd, dan die twee thema's door elkaar heen.

Zo leven ze beiden voor mij onvoldoende.

--

Emiel krijgt een idee over een roman over een schrijver T die een briljant boek der boeken schrijft. Deze T heeft wat weg van Emiel zelf, -en vrouw en dochter en ideeën- en maakt zich druk over hoe een biograaf over hem zal schrijven. Emiel zelf herinnert zich weinig over zijn jeugd - maar in boek staan scherpe jeugdhervindingen. Uiteindelijk is het boek dat hij schrijft wel een groot succes en wordt er een biografie geschreven. Maar alles loopt continue door elkaar heen.

Tsja.

Het tweede hoofdstuk gaat over het herseninfarct van zijn dochter van vier. Heel anders van onderwerp, eigenlijk had dat een apart boek moeten zijn.

En die rare afloop van de moord/zelfmoord van zijn jeugdvriendin/of niet had in dit boek verder uitgewerkt kunnen worden.

Te weinig uitgekristalliseerd deze roman...

Cédric Raskin says

Van die boeken waarvan je blij bent dat je die definitief kunt toeklappen. Dit is er zo één.

Misschien had ik dit niet mogen lezen net na 'Kleine dagen' van Bernard Dewulf - nog zo'n boek waarin de literaire papa zijn liefde voor zijn kind(eren) beschrijft. Of misschien moet ik zelf maar eens beginnen denken aan een nageslacht.

Maar nee, daar ligt het niet aan. Want het sentimentele tweede deel van het boek, over de langzame revalidatie van de vierjarige dochter, is best wel meeslepend. Maar ervoor en erna, al dat gezwets over hoe je als schrijver je biografie kunt overleven - de uiteindelijke rode draad van de roman. Ik had gehoopt dat de literatuur van vandaag toch stilaan dat vervelende navelstaren ontgroeid was. Toch niet hoor, duidelijk niet. Hoe win je anders de AKO Literatuurprijs?

Afin, twee sterren. We zijn genereus vandaag. Want blij dat we eindelijk aan een ander boek kunnen beginnen.

Melissa Giardina says

Waarom heb ik dit niet eerder gelezen? Zo goed...

Aglaia Bouma says

Een schrijver die schrijft over een schrijver die over een schrijver schrijft. Ik heb absoluut genoten van deze tot in de puntjes uitgewerkte recursie, waarin voortdurend wordt gespeeld met fantasie en werkelijkheid.

Sommige stukken wilde ik hardop voorlezen aan wie het maar wilde horen, zoals het volgende stuk, waarin de bange vader van een kind dat is getroffen door een herseninfarct een broodje wordt geweigerd door een cafetariamedewerkster en hij machteloos noteert:

"Een miserabel pokkenwif dat stinkt uit haar oren; dat doen ze allemaal, stinken, met hun kleine, marginale intrigetjes van zij-heeft-twee-sigaretten-van-me-geleend-en-niet-teruggegeven, van zij-wist-dat-ik-dan-verlof-wilde-en-toch-heeft-ze-het-gevraagd, van ik-heb-gisteren-weer-zus-en-zo-en-zij-nog-nooit-nog-niet-één-keer, overbemand en klagen tot ze omvallen, altijd verongelijkt, alles te veel, och arme ik, met hun huifkarren van klonterkonten en hun zwaaiende puntzakken vol afgewerkt frituurvet, hun stuitende egocentrisme, hun stompzinigheid die dik als pap van hun opgezwollen, domme koppen drupt. Walmende afvoerputjes voor waardeloos zaad. Evolutionair restafvaf (Sic!), te min om aan de varkens te voeren. In een rij tegen de muur, zonder blinddoek."

De rest mag je zelf lezen, want dat raad ik zeker aan!

Jeroen Schwartz says

Vond het liedje beter...

Weer een boek waar ik met torenhoge verwachtingen aan begon, me bij tijd en wijlen doorheen moest worstelen maar ook een boek dat ik direct, na de laatste bladzijde, een herkansing wil geven. De auteur ook. Voor nu: twee delen te bestudeerd, een deel sentimenteel. Gave zinnen delen de pagina's met quasi-diepzinnige en metaliteraire verwijzingen en overbodige gedachten over zeep in de ogen, parkeervignetten en hoofdkussens.
